اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډېر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي ډیر سخت منع دی

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

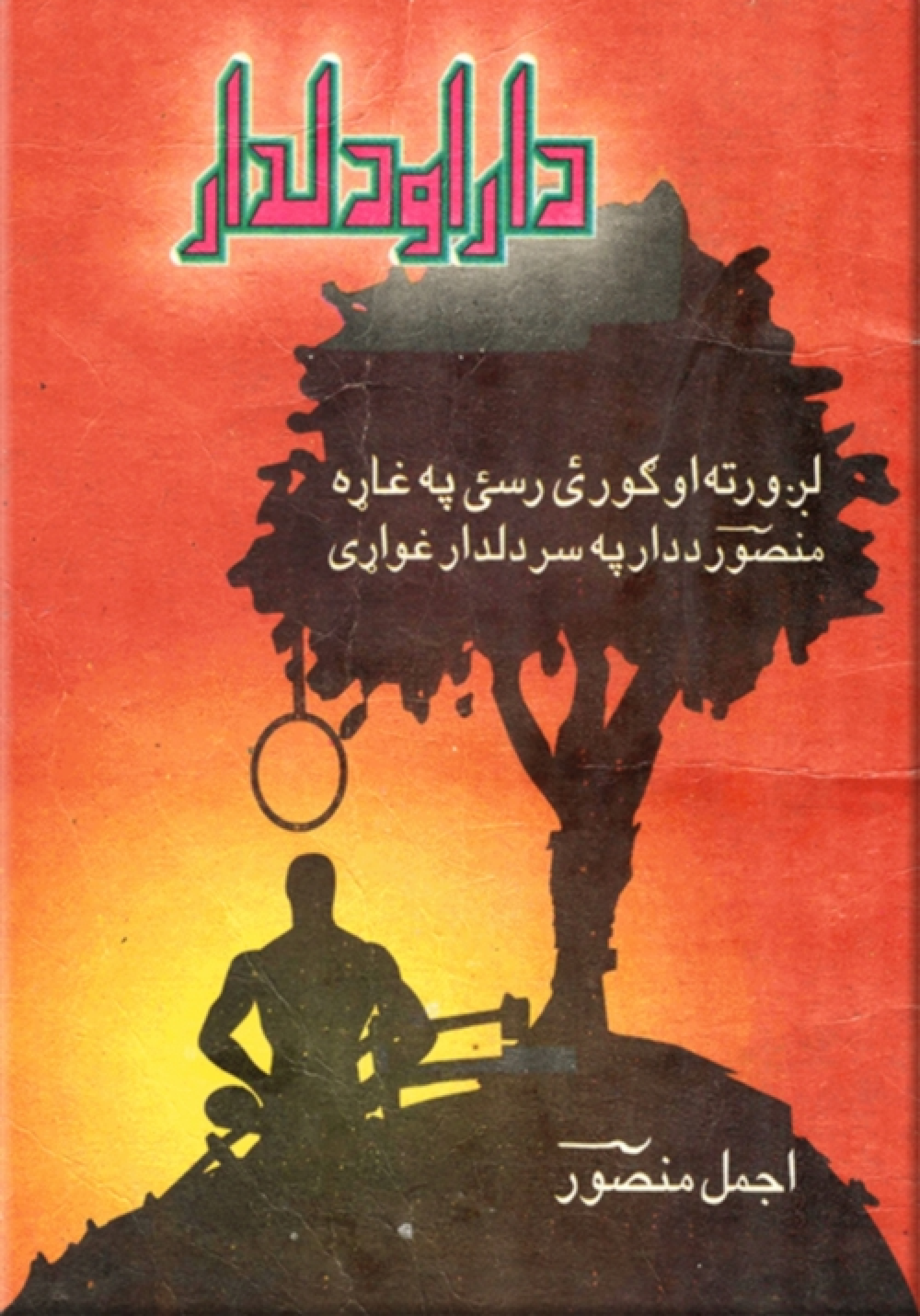

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ـــــــ دار او دلدار

د لیکوال نوم ـــــــ اجمل منصور

کتابت ـــــــ محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ـــــــ ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسهره

شمیر ـــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ـــــــ نولس سوه اته نوي

قیمت ـــــــ ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تورپي (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزي.

دا هغه ښاغلي دي چې زه یې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله یې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزي

ذوالفقار علی دوسہرہ او سید افضال شاہ (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه یې هم جوړه کړې ده د دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قسم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کو بنې لیکلي دي. زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د ټولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې یې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانېږي چې هر څوک د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانېږي -

زموږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلي دي -

منصور ده څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګنده يو وړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه تو له شاعرۍ مجموعي طور په دغه خيال د نګينه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصوبه د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا شاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و ښیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے دې له ژوند ورکړي نو دې برخه به روښانه کړي -

نورالبشر نوید

افغان کالونی پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل ثوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونخوا به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونګ دي شمه بل که دړنه سوال او کړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولي

۳۱-۱۲-۹۲

ماځیگر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې په محفل کښې چې داخل شوم
ايله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا بې مخې اول ما ته په ولاړه ووٌ
نن بې زهٔ د درکښې. ولاړ يمه سائل شوم

ستا د مينې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نيا سره واصل شوم

اوس د جانانه کيله اوکړمه جانانه
زهٔ د ځيل ارمان په ځيله چې قاتل شوم

د منصور په يارانې دې يقين اوشو
د ديدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره کهٔ په غم بانډې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقيب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خواته مې کښېني جوړ کړې دمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درنه کوؤ مه
د ستاسو خېمنتوب دے کهٔ خپمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نهٔ شم
او ستاسو نظر به کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړ مې په میکده کښې
چې په لمن کې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلې یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي و بُلبل راته چې د ننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله دا سې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملا که خُله ګښنوه يو ځل په شونډو

رشید(۱) به مجروح(۲) په سترګو لیکي
هیڅ اوسه نیسکه تکل په شونډو
په تخیل کښي لېونتوب را واخلي
کله چې را مي شي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهګار سولي
مانه دې پاتې شیش محل په شونډو
پرون یې ماته وښل خپل ګناه ده
ننن یې شراب څپله بدل په شونډو
غونچې زېږې شي په ما وریښین م
اجمل چې خُله بندم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید   ۲- مشتاق مجروح یوسفزے

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته يې سلام دے

مونږ د ژوند په ژرنده دل يُو
کهٔ ګور ګران دے خو ناکام دے

دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے

په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے

دا چې لاس کښې ئې جام دپې
بوډا شوے جوړ خيام دے

اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطع نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لېمون کښې مې خيالات خوارهٔ وارهٔ شول
زول که ګل رخسار کم وو نو اوس زيات خوارهٔ وارهٔ شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او دَ عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غم تضادات خوارهٔ وارهٔ شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګے ښهٔ شي
منګرې چې مې تمول په امارات خوارهٔ وارهٔ شول
ماوې يار به ته به يې، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خوارهٔ وارهٔ شول
ما ښې مې اباسين ته په سکو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خوارهٔ وارهٔ شول

جانان به ئې هم او دي هم بې وايئ په سرو شونډو
منصوره که ئې نرې کښې دې ابيات خوارهٔ وارهٔ شول

پښته ۲۳-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه بېونے غوندې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نۀ لري
کنه مشین دې په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل ورېل کښې نۀ دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکارۍ ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارۍ ده

د حسینو ژړول هم فنکارۍ ده
د حسینو خندول هم فنکارۍ ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا نخوبونه تښتول هم فنکارۍ ده

ګوانه دا ګورې ده چا زړه نهٔ دې
بلا زړونه دړدول هم فنکارۍ ده
یا رب ګاه خندا کښې ووئېل منصوره
ستا په شان غزل لیکل هم فنکارۍ ده

رانه د کلي ما ځيګر پاتې شو
هغه منګي هغه ګودر پاتې شو

ځنګه منزل ته ذر ور اورسيږم
چې نيمه لاره کښې دلبر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه ځنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره ګوزنهٔ کړلو
د عشق پېټې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هر څهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم ځو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوري اوس په ګټو اولي
اوس دي د ذرهٔ نه دو تلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چپ شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه روبا سلې دے
بیرته د اشنا سند رې مه وایا
دا مې سرمایه ده ددې سترګې ژوند
څه وایې چې دا سند رې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وایا
ځله مې ماته نبه ژبه چاړې د نبه ده
یادوې چې زما سند رې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
کودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پر بټو سره رونغښتلو
ستا مینځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بنګاه چې ما پرېنه خُله کېښودله
سُورا تنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار چې لاګل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوب ګنهلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خود زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

«ګل»

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پېتکي ګل يې
ما نه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليوني ارمان
تهٔ د ليوني ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګي مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رُخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچې مې په ښه نه راځي
نوم يې په خُله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
ياره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم ويلې کېږم چې دې نه وينم سوزېږم
زه ترکومې په سوزېږم زه ترڅو به ويلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بريد ولاړ يمه زړګيه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مرګېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر یخے زړه بڼي
هره پیغله بۀ سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پیغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالاشۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما گل د وطن شو خاورې

کوڅې هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښې

خپل وطن ته واده کېږي

نه خو ډول شته نه سُرناشته

نه زما پېغلې کېږي

د رقیب په ساز شونو

پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په مونږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې

دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په درد من زړه دردولي يو موږ دواړه

ځه چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د ځه چا په خفګان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقيب کهٔ د جانان چم کښې ګنځلي يو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
ګنځل مهٔ کړه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يوشان نهٔ دے په کردار کښې هم يوشان يو
منصوره يار له دربا ندې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
ځکه ساقي د مېکدې اوویستې

زهٔ دې خبر نهٔ کړمه والوتلې
څنګه په چل چلکنې دې پسې اوویستې

شېخ چې د ترکو په محفل ورګډ شهٔ
روګوره غاړې نه ئې تسبې اوویستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تابه منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کۀ تۀ وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زۀ درسره لاړ بانې قدم نا خلم
خنګه تۀ لا ځۀ وے چې مابڼ ته ځو

خنګه د يخنۍ نه کوکله شوے يې
بيا به راته نۀ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته را غلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پیرمخ تګ د عویدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
دې ښکوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د ښیښ محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول راته یو شان دي
ستوري یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پوري چل د وتو سنه راځي
زړه چي اخته کړې په جنجال یمه
اوس مي ماتې اوسنله پوه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مي غیرت د تاریخ ډکې کړې
زیمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سېري پښې ابلي پښې
ستا مینه کښې داسي په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندي زېښت ګله
ستا د یاره دار باندي خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په ټلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورټا وېښ يي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوسنه ماشومانے
د بچي وسه د خوارانے
چې ډوډۍ پسې ژړېږي
چې يې خوله نه راټولېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ږي
دا وړې وړې پاڅې ږي
د غنی نه چې د پېښ ږي
په جامو کښې نه ځېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې را روان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود هېڅ نۀ چلېږي
چې په یار پسې دردېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپين د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مه خوبېږه
غبرګنې د لبنې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درنځ طبيب نه شولو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وښل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووښل!
مُلا د خوارې عقيدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښي
د زړه کې وينې به اوتولم ګلزار کښي

ستمګره ياره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپينيږي انتظار کښي

شهزادګۍ د شپږه غونډ په ما خبر کړئ
د يوسف پښتان په حال شوم کړمار کښي

که زمونږ کلي کښي داسې محل نشته
چا سپياکې دي تېلي ستاسو ښار کښي

ماته يو دې لېونې يمه منصور يم
فرق نه کوم په دار او په دلدار کښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د زړې شي
چاته چې د استان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړې
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رولیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه پوځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُو تل
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پېکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانهٔ لګي
خاورې دې شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رباد چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لایم تر روسه په انتظار باندې راجمل سپرلیه

دآزادۍ په ورځ ښته ۹۳-۸-۱۴ سحرمال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تیوقو، تیوقو کښې ېې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
کهٔ رودهٔ چرته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سکے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کیږي یارانو
چي ښتے په جنجال یمه د ترکو

چي په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چي ما رحمل د ځان په خوا کښي کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لال غونې پېرو لښې اوسېدل
نور نه کېږي زمانه اباد وکښې اوسېدل

پردې ا مه کړه زړګیه که د سخته پتا راغله
حسرت مې دے دیار تور و کمڅی کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نه وروڼه وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم بانډې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار بانډې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تپې وې پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه : اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه لیکلے دو -
نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سپي بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلے يار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زيړ وي ښېښې مې رڼې په بد حال يم
ستا په ورانه ې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يو ځل وائي زما نامه وا نخلي
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانده ې خوشحال يم تهٔ کرم نهٔ ې
چې نړې کښې دې د ښکلو توبه کادړ م !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پېکه غونډه کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے څوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسنهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاګې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوپه ورځ به اور کښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به هر ځائے کښې دا چغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پیغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوټې کړې
وائی منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میاشتنی ریکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټېره چا سره یاري نه کړي
دا سې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

سوبن څو په کنځلو کښې هم نه یادې
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دې زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقيبه که هر څه اوکړې صبر و لے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ يم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه اووايم جانانه
نه مړو کښې حساب يم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښځه په نره مزدوري کوم
ګل چې اوسېدو له کورګے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تن دے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې انګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

ژوند ئې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وائې زه بوټے نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې بمانۍ کښې خټک خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو گرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هېڅ نه کړې اثر د بنارې دروه خلقه
زمه کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نحو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه روزنه شول
په ژوبل زړه کښې برهونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کولیې برتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ دپاسه پاګل نښته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي يُې درته اوستايُم
کم، کم ستمونه به يُې شمار کړمه

ما ته يُې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور يُې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بلبل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د موره
ستا په سرخوږي د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما خپل اشنا شیدا دے

وه ربباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خېلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا کاني قاتلانې
څو به ارمان مې وړني خندا کاني قاتلانې

منت در ته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستا سو پښانې قاتلانې

اثر به په سته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او وايي واۍ
دې نه سپوا نشته سزا کاني قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود اوښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ او زړګې بل څهٔ وائي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورهٔ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرګوټې ګله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
تېسکه بڼګرې پانزېب مې وا چوول وربل مې خورشو
ما ته راستولې وې هم نه زولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ لیونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوټه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښ ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما دې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دې درځي څواله غټې سرې دې
څوارزړګيه جوړې ستا خوښ شوې دې" دې

دجانان مخ ګلستان بریتې ئې ازغي دي
دګلاب په شان ئې بوي بوي اسنګې دې

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په مندره رانه زغلي ګړندې دې

څه که عمرئې اوږد کړونه تېر شه
لا څو فکر دبزمي بابا زلمې دې

زما بدې شي او څوا ته مې کښېني
دا منصور څو عجیبه شان لېونې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو بس کړئ د وفا سندرې څله وای
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وای

زه خو زړه ستړی یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وای

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دی
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وای

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وای

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے که تور دے او که سپین دے
ماته هم يو د يوسف پشان حسين دے

دا زموږ د باغ غوټې په فريب وژني
د ماليار لباس کښې راغے خو ګل چين دے
څۀ بېرون خو باران لار وه کندې کړې
اے ربه باره نن به راشي اسمان شين دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وايم
دا سبق راته ښودلے اباسين دے
ما پرون وښېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته ياد دے يار زهين دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کۀ غزل د منصور هم څومره رنګين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېښتني پېښنې د ملنګی مهٔ کوره
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار مانځه د لوګو ډک بازار زمانه ګنږي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ د بې د یار مینه کښې
سره په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ورېښتمه صدی ده که دوه ویشتمه راشي
څو ښتنه ګورې سر توره بهرنهٔ را وځي

ساقي و ټیل چې دا منصور را ته پاګل ښکاریږي
په رضا څه کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترگې زړه وژني

خدائے خبر په روئ باندې چا څه اوکړل
کوره پښتنو ته پښتانه وژنې
تاچې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
مابه هم د یار په طرف تله وژني
تاته گناه نشته دے پروا مه کړه
ما نخو دا خپل زړه د اخپل مازغه وژني

څه کنه هغه نخو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لويه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا په سینه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

بخښه تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا حضور ته ګرځېږي
اے ستمن د هر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے زما د زړه ملګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دونبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښې اوسېدلے

دي ښوانړه ښوانړه مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د بنارډې خلق

تا چې مې ريښې ريښې کړېوان ګنډه
وو پیه تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کبنې اوډېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پو هوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوانړه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کبنې ئے او ستائي ښې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښي په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتيا وي زه پياګل وم
چې د سترګه نه سمبږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه اوکړو
چا چې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پر بوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دومې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې بښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستړکي مې څوړ لے د دړشل د پاسه
ما ته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر دے کومنځ کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوړیا کې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زه به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پېتي ته بوځمه کیا به اوکړم
ته را پسې روستو چو که په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښې به اووده شو غوان به موږ اوتړو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستاځم تېو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوېیا کې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نه شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کنو مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوې هم مې پرهرونه چیړې
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو څاڅې شراب خطیب دې راله څله راکړو

ملام کړې ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله ښیګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوي
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروُځي
غُربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وېلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتلئ کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
بڼې برغنډې وپله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظرکاږې ښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښانې نهٔ شوې
ژندګی ځهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسدلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې به مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پياتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ يُځلا کېدلو ځو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب د چم
ځکه يې حوصلې د زړهٔ ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زموږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار یې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه مستي کلي کښې
یار ته سلام نه پس د یاره داسې ووایه چې
بغیر لستا نه ایسار بیني نه سیرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې اخري ماښیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نهٔ دا ختم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په دهٔ باندې هم روښبنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ پې مخي د جهان به مې پاګل کړي

زه شاعر یم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژرندې
خو زه اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام راسره ستا په ځائې یو ځائې وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې بښاریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا نندار کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ښته او ګور مه
زما درد ونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ښنو پیاله خو دکښې راشو
زاهد چې او ښنې میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تا له وفا نه بښائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به ښځه او وایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
خلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا به ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان يې د يار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د يار غم په اوبو سور که چې ورک نشي

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستاپه زړهٔ کښې کور وانخلي

پیام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تبربڼ یې
چې یې قدم په څوا د ګور وانخلي

د لستهٔ به شنک غریب به خپته موړشي
چاته روپۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خیل دې کړي څو
ستاپه سر هیچرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وایي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وایي منصور
چې ستاپه مینه کښې پیغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړې یا کڼه ده

ما به غرق ما به تباه کړې
چې عادت په چینه ده

یو ماڼ ته خښتې نهٔ شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې يار ساتم خو لېونے نه ساتم
صفا ئې وو سېل چې نور په زړه کښې دے نه ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيبه زه د زړه په کور کښې بل سړے نه ساتم

د جانان کروتو کروتو برېښو سره او نه نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نه ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړه په دشته کښې د بغض بوټے نه ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نه کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نه ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زهٔ خو ستا په نوم بد نام یم
د اسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د زړهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے کهٔ او بو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځا خکې ساقي ها غسې په جام یم

ستا د مینې پړخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تکړې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بې شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه په تېښتو نه ختم نهٔ شو
زما يار مانه پسې ښېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلي مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال په تنه مهٔ کړه
ارمانو د سنه مي قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چي منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکې
چرې به نېد منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څڼکه راشي
سر چې مې ستا څڼګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږ و رشنا زما غزل چې
ستا دي څلې کنځل ته ونه رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونیه ما به زر، ذرې، ذرې کړې

مُلا وصیل شاه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښه ځه په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تو ښې کړو

تانه چې ورک شوې وم
مانه چې ورک شوې وې

روس دې خیال کښې را غلمه
ستا جوړې یادښ یې نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهر شوې
روس درته درياد شومه

یا سه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګےنهٔ ښکاري
هغه سړےد سوزپه و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځي، ځي کېږي
زما زړګےد سوزپه و قابل دے

انالحق

يو ويشتمه که ځي که هم انالحق ووي
په قسم چې به ځي جټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصورنهٔ دے ليونيه
چې بے ستا غوندهٔ کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د ویني رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاني کړې ده
زما د تورې شرنګ مني اوکنه
چې راګوزار شوم یارخنداکښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلے یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلے یمه
ستا په نوم ځم چا پېژندلے یمه
تا په قدم قدم ګټلے یمه
مونږ یو په تا باندې ودان وطنه
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پټے د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې ترا سمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوخه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا بوګے به کرم چل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مجبور یم
په تا باندې مه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راوبښ کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نه کړو دیار زړه کښې مکان زما زړګي

مسکرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړي د جهان وړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستاد یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه مسکرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهیږي
بېلے دے پېښے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلا ت کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار يم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار يم

زه په ځوانه ځواني د دل کړم د وخت ژړني
څو زه بيا هم د جامونو طلبګار يم
ستا د زلفو د پېڅونو مې ماله اېرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار يم
د رقيب سره جنګونه مې ياد ېږي
ستا د مينې د جنګونو طلبګار يم
ما او ستا چې پکښې يو وُ که هغه وي
زه په ويخه د خوبونو طلبګار يم
چې مدام ما سره ستا په ځائے يو ځائے وي
ستا د ياد ستاد غمونو طلبګار يم

پروا مه کوه رقيبه يو ځل نه دے
زه منصور يم د دارونو طلبګار يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اونه لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان اوسېځه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونه لید و.
ماته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وایي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې دیار په اننګو کښې سحر اونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګریوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونه لید و
موږ ه تېر کړې د ژوندون په هر ډګر رنځورې
موږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر اونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړ شم زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو سترګو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تښتي په اوښ به یې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبهال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالیږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائیږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهیلۍ به ورسره وي شنګ په شنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچي منصور ناوې خفه کیږه مه
روس به د ډېر عالم راشي غلې شه ژړیږه مه
تاله به کوسې او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library